DỰ LUẬT 37 THỰC PHẨM ĐƯỢC CẢI BIẾN YẾU TỐ DI TRUYỀN. GHI NHÃN. ĐẠO LUẬT TIÊN KHỞI.

DANH XƯNG CHÍNH THỨC VÀ TÓM LƯỢC **CỦA TỔNG CHƯỞNG LÝ**

THỰC PHẨM ĐƯỢC CẢI BIẾN YẾU TỐ DI TRUYỀN. GHI NHÃN. ĐẠO LUẬT TIÊN KHỞI.

- Đòi hỏi phải ghi nhãn thực phẩm sống hoặc chế biến bán ra cho người tiêu thụ nếu thực phẩm đó được làm từ thực vật hoặc động vật được cải biến yếu tố di truyền theo những cách nhất định cụ thể.
- Cấm ghi nhãn hoặc quảng cáo loại thực phẩm đó, hoặc thực phẩm chế biến khác, là thực phẩm "thiên nhiên."
- Các loại thực phẩm được đặc miễn là: thực phẩm hữu cơ được chứng nhận; vô tình sản xuất từ nguyên liệu được cải biến yếu tố di truyền; được làm từ thú vật nuôi bằng hoặc tiêm nguyên liệu được cải biến yếu tố di truyền nhưng chính các thú vật đó không được cải biến yếu tố di truyền; được chế biến bằng hoặc chỉ chứa ít nguyên liệu được cải biến yếu tố di truyền; được dùng để điều trị các bệnh y khoa; được bán ra để tiêu thụ ngay như trong nhà hàng; hoặc các loại thức uống có rượu.

Tóm Lược của Phân Tích Viên Lập Pháp về Ước Tính Tác Động Tài Khóa Thực Sự Đối Với Chính Quyền Tiểu Bang và Địa Phương:

- Gia tăng phí tổn hàng năm của tiểu bang từ vài trăm ngàn đô la đến hơn $1 triệu để kiểm soát việc ghi nhãn các loại thực phẩm được cải biến yếu tố di truyền.
- Chính quyền tiểu bang và địa phương cũng có thể tốn thêm các phí tổn khác, nhưng chắc không đáng kể, để giải quyết tố tụng có thể xảy ra vì những trường hợp có thể vi phạm các điều kiện của dự luật này. Một phần phí tổn này có thể được đài thọ bằng lệ phí nộp đơn với tòa mà những bên liên quan trong mỗi vụ pháp lý sẽ phải trả theo luật hiện hành.

PHÂN TÍCH CỦA PHÂN TÍCH VIÊN LẬP PHÁP

SƠ LƯỢC VẤN ĐỀ

Thực Phẩm Được Cải Biến Yếu Tố Di Truyền (GE). Kỹ thuật di truyền là quá trình thay đổi chất liệu di truyền của một sinh vật để tạo ra một số thay đổi mong muốn trong các đặc điểm của sinh vật đó. Quá trình này thường được sử dụng để tạo ra các giống cây trồng và động vật mới mà sau đó được sử dụng làm nguồn thực phẩm, được gọi là thực phẩm GE. Ví dụ, kỹ thuật di truyền thường được sử dụng để cải thiện sức đề kháng của cây trồng đối với sâu bệnh hoặc cho phép cây trồng chịu được việc sử dụng thuốc trừ sâu. Một số cây trồng GE phổ biến nhất bao gồm các giống ngô và đậu nành. Trong năm 2011, 88 phần trăm của tất cả cây ngô và 94 phần trăm của tất cả đậu nành sản xuất tại Hoa Kỳ được trồng từ hạt giống GE. Các loại cây trồng GE phổ biến khác bao gồm cỏ linh lăng, cải dầu, bông, đu đủ, củ cải đường, và zucchini. Ngoài ra, cây trồng GE được sử dụng để chế tạo các thành phần thực phẩm (chẳng hạn như xi-rô ngô có nồng độ fructose cao) thường được bao gồm trong các loại thực phẩm chế biến (có nghĩa là thực phẩm không phải là cây nông nghiệp thô). Theo một số ước tính, từ 40 phần trăm đến 70 phần trăm sản phẩm thực phẩm bày bán trong các cửa hàng tạp hóa tại California có chứa một số thành phần GE.

Quy Định Liên Bang. Luật liên bang không cụ thể bắt buộc việc quy định thực phẩm GE. Tuy nhiên, Bộ Nông Nghiệp Hoa Kỳ hiện đang áp đặt một số hạn chế về việc sử dụng các loại cây trồng GE được cho thấy có gây hại cho các loại cây trồng khác. Ngoài ra, Cơ Quan Quản Lý Thực Phẩm và Dược Phẩm Hoa Kỳ chịu trách nhiệm bảo đảm rằng hầu hết thực phẩm (bất kể chúng có bị cải biến yếu tố di truyền hay không) và các phụ gia thực phẩm đều an toàn và được ghi nhãn thích hợp.

Quy Định Tiểu Bang. Theo luật hiện hữu của tiểu bang, các cơ quan California không bắt buộc phải quy định thực phẩm GE một cách cụ thể. Tuy nhiên, Bộ Y Tế Công Cộng (DPH) chịu trách nhiệm về việc quy định an toàn và ghi nhãn đối với hầu hết các loại thực phẩm.

DỰ LUẬT

Dự luật này đưa ra nhiều thay đổi về luật tiểu bang để bắt buộc quy định thực phẩm GE một cách rõ ràng. Cụ thể, dự luật (1) bắt buộc hầu hết thực phẩm GE bày bán phải được ghi nhãn đúng đắn, (2) bắt buộc DPH phải quy định việc ghi nhãn các loại thực phẩm như vậy, và (3) cho phép các cá nhân kiện các nhà sản xuất thực phẩm nào vi phạm các điều khoản ghi nhãn của dự luật này.

Ghi Nhãn Thực Phẩm. Dự luật này bắt buộc thực phẩm GE bán lẻ trong tiểu bang phải ghi nhãn rõ ràng là được cải biến yếu tố di truyền. Cụ thể, dự luật này bắt buộc thực phẩm tươi sống (chẳng hạn như trái cây

và rau quả) được sản xuất toàn bộ hoặc một phần thông qua kỹ thuật di truyền phải được ghi nhãn với dòng chữ "Cải Biến Yếu Tố Di Truyền" trên bao bì hoặc nhãn ở mặt trước. Nếu món hàng đó không được đóng gói riêng biệt hoặc không có nhãn ghi, thì dòng chữ này phải để trên kệ hoặc thùng chứa nơi món hàng đó được bày bán. Dự luật này cũng bắt buộc rằng thực phẩm chế biến được sản xuất hoàn toàn hoặc một phần thông qua kỹ thuật di truyền phải được ghi nhãn với dòng chữ "Sản Xuất Một Phần bằng Kỹ Thuật Di Truyền" hoặc "Có Thể Sản Xuất Một Phần bằng Kỹ Thuật Di Truyền".

Các nhà bán lẻ (chẳng hạn như các cửa hàng tạp hóa) sẽ chủ yếu chịu trách nhiệm tuân thủ dự luật này bằng cách bảo đảm rằng các sản phẩm thực phẩm của họ được ghi nhãn chính xác. Các sản phẩm được ghi nhãn là GE thì sẽ tuân thủ luật. Đối với mỗi sản phẩm không ghi nhãn là GE, một nhà bán lẻ nói chung phải có khả năng chứng minh được bằng giấy tờ tại sao sản phẩm đó là được miễn ghi nhãn. Có hai cách chính để một nhà bán lẻ chứng minh được bằng giấy tờ rằng một sản phẩm được miễn: (1) bằng cách lấy một bản tuyên thệ từ nhà cung cấp sản phẩm (chẳng hạn như một nhà bán sỉ) xác nhận rằng sản phẩm đã không bị cố ý hoặc được biết là cải biến yếu tố di truyền hoặc (2) bằng cách nhận được chứng nhận độc lập rằng sản phẩm đó không chứa các thành phần GE. Các thực thể khác suốt chuỗi cung ứng thực phẩm (chẳng hạn như nông dân và các nhà sản xuất thực phẩm) cũng có thể chịu trách nhiệm duy trì các hồ sơ này. Dự luật này cũng miễn điều kiện ghi nhãn ở trên đối với một số sản phẩm thực phẩm nào đó. Ví dụ, các thức uống có cồn, các loại thực phẩm hữu cơ, và thức ăn nhà hàng và các loại thực phẩm chế biến khác dự định sẽ được ăn ngay lập tức sẽ không phải ghi nhãn. không trực tiếp được sản xuất thông qua kỹ thuật di truyền cũng sẽ được miễn, bất kể động vật đó có được cho ăn cây trồng GE hay không.

Ngoài ra, dự luật này cấm việc sử dụng các từ ngữ như "thiên nhiên", "làm từ thiên nhiên", "trồng tự nhiên", và "hoàn toàn thiên nhiên" trong việc ghi nhãn và quảng cáo thực phẩm GE. Theo cách thức dự luật này được viết ra, có khả năng những giới hạn này được sẽ được tòa án diễn giải để áp dụng đối với một số thực phẩm chế biến bất kể chúng có được cải biến yếu tố di truyền hay không.

Quy Định Tiểu Bang. Điều kiện ghi nhãn đối với thực phẩm GE theo dự luật này sẽ được quy định bởi DPH như là một phần trách nhiệm hiện hữu của họ để quy định sự an toàn và ghi nhãn đối với thực phẩm. Dự luật này cho phép Bộ thông qua các quy định mà họ xác định là cần thiết để thực hiện dự luật này. Ví dụ, DPH sẽ cần lập ra quy định để mô tả các thủ tục lấy mẫu để xác định xem thực phẩm có chứa thành phần GE hay không.

Tranh Tụng để Thực Thi Dự Luật. Các vi phạm đối với dự luật này có thể bị truy tố bởi các thành phần tiểu bang, địa phương, hoặc tư nhân. Dự luật này cho phép tòa án xử cho các thành phần này được bồi hoàn tất cả các chi phí hợp lý phát sinh trong việc điều tra và truy tố vụ đó. Ngoài ra, dự luật này quy định rằng giới tiêu thụ có thể khởi kiện về các vụ vi phạm những điều kiện của dự luật này theo Đạo Luật Đền Bù Pháp Lý Cho Người Tiêu Thụ của tiểu bang, cho phép giới tiêu thụ khởi kiện mà không cần phải chứng minh bất kỳ thiệt hại cụ thể nào đã xảy ra vì hậu quả của vi phạm bị cáo buộc.

TÁC ĐỘNG TÀI KHÓA

Tăng Phí Tổn Hành Chánh của Tiểu Bang. Dự luật này sẽ có hậu quả làm tăng chi phí tiểu bang để DPH quy định việc ghi nhãn thực phẩm GE, chẳng hạn như duyệt xét các tài liệu và thực hiện kiểm tra định kỳ để xác định xem các loại thực phẩm có thực sự được bán với nhãn chính xác hay không. Tùy thuộc vào cách thức và phạm vi mà Bộ chọn để thực thi những quy định này (chẳng hạn họ chọn kiểm tra các cửa hàng tạp hóa thường xuyên đến mức nào), các chi phí này có thể dao động từ **vài trăm ngàn đô la đến hơn $1 triệu mỗi năm.**

Khả Năng Gia Tăng Phí Tổn Liên Quan Đến Việc Kiện Tụng. Như đã mô tả ở trên, dự luật này này cho phép các cá nhân khởi kiện đối với những vụ vi phạm các điều kiện về ghi nhãn. Vì điều này sẽ làm tăng số lượng các vụ kiện nộp hồ sơ tại tòa án tiểu bang, tiểu bang và các quận sẽ phải chịu thêm phí tổn để làm thủ tục và xử các vụ kiện bổ sung này. Mức độ của các phí tổn này sẽ phụ thuộc vào số lượng các vụ kiện nộp hồ sơ, số lượng các vụ kiện do chính quyền tiểu bang và địa phương truy tố, và tòa án quyết định các vụ kiện này như thế nào. Một phần án phí gia tăng này có thể được đài thọ bằng lệ phí nộp đơn với tòa mà những bên liên quan trong mỗi vụ kiện sẽ phải trả theo luật hiện hành. Trong bối cảnh chi tiêu tổng quát của tòa án, những phí tổn này có lẽ sẽ không đáng kể về lâu dài.

Muốn biết nội dung của Dự Luật 37, xem trang 110.